

ШИНИЧИ ХОШИ НЕДОВОЛСТВО

Превод от японски: Любомир Тодоров, 1985

chitanka.info

Когато ме караха да направя това, ми стана толкова неприятно, че повече не можех да търпя. И въобще защо трябваше да го правя? Но някак си го преглътнах. От досегашния си опит знаех вече добре, че имам слаба воля и колкото и да се опитвам да се съпротивлявам, нищо няма да се получи. Такава ми е сигурно орисията, а да се съпротивляваш на съдбата няма никакъв смисъл.

И така, най-после ме натъпкаха в ракетата. Преди да затворят вратата, погледнах намръщено злите лица на изпращащите си. „Интересно ми е всъщност, дето ме гледате с такива очи“ — искаше ми се да им кажа, защото долу-горе такива бяха мислите ми и злобата, която бушуваше в сърцето ми, но от устата ми не излезе нищо.

Тия отвън не ми обърнаха никакво внимание и усмихвайки се злорадо, затвориха вратата отвън. Вече не можеше да се направи нищо. До такава степен бях обхванат от съзнанието, че съм безсилен и че може би все пак би трябало да окажа някаква съпротива, че не успях даже да кимна с глава на баща си за сбогом. Каквото и да правех, вратата не можеше да се отвори отвътре. Нямам думи да опиша колко беше ужасно. Изведнъж ме обзе чувството, че повече никога няма да мога да изляза оттук и да видя белия свят.

Внезапно някъде долу под мене се разнесе страшен рев. Имах чувството, че някаква сила ме прилепи към пода. Нямаше съмнение, че ракетата вече излиташе. Не знаех какво ще стане с мен сега и това зловещо и мрачно чувство увеличи беспокойството ми. Каквото и да става, аз трябва да се измъкна от това положение. Стиснах зъби и издържах на този ужас.

На болката от натиска издържах и тя скоро премина, но на нейно място дойде нещо по-гадно: това беше усещането, че олеквам и започвам да плувам във въздуха. Ако беше силна болка, по-леко бих я понесъл. А сега, като плавах в пространството, не можех да се отърва от чувството, че съм се превърнал в пълен идиот. Започна да ми се гади и повърнах. Не зная защо си спомних, че не издържах на пие и винаги, като си пийнх малко, ставах за смях.

Започнах да крещя с пълен глас: „Спрете! Пуснете ме!“, но едва ли вече имаше някаква възможност да сляза, защото ония долу бяха безсърдечни и жестоки. Крещях, докато ми пресипна гласът. Писъците отекваха в ракетата и загльхваха. Беше безполезно.

Като мина малко време, аз отново започнах да викам. Положението стана още по-непоносимо. Усетих, че в ракетата започна да прониква студ. Изглежда системите за поддържане на температурата във вътрешната част бяха излезли от строя.

Издръпнах от ужас. Може би това беше краят. Започнах с всички сили да тряя ръцете си, но това не ми помагаше, студът изпълни всяко ъгълче на ракетата.

Вече усещах, че съзнанието ми се замъглява. Дори не усещах студа. Всеки момент очаквах, че ще се появи смъртта. С това щеше да се сложи край на живота ми. Какъв смисъл е имало тогава да се раждам изобщо? Бях изпълнен с желание да си отмъстя на ония, дето ме изпратиха на смърт. Стана ми мъчно за самия мен — бях живял в робско подчинение. Сега вече нищо не можеше да се поправи. Но ако остана жив и се върна, на ония няма да им се размине. Това бяха последните мисли в съзнанието ми, което угасваше...

Изведнък усетих, че идвам на себе си. Огледах се наоколо, питах се дали не съм вече на оня свят.

Никога не бях виждал стаята, в която се намирах. Стените блестяха като злато. Около мене се бяха насьбрали някакви същества, облечени в дрехи на червени ивици. Никога не бях виждал подобно нещо. Затова и си помислих, че вече се намирам на оня свят. Понадигнах се, започнах с любопитство да оглеждам всичко наоколо. Без да се замислям, промърморих:

— Че то на оня свят било много хубаво! Ако знаех, че е така, отдавна да бях умрях. Въобще нямаше да изпадам в такава идиотска ситуация и щях да се радвам, ако веднага бях умрял.

Като казах това, едно от съществата в червените дрехи ми отговори:

— Това не е оня свят и ти не си умрял.

Изненадах се страшно. Независимо дали се намирах на оня свят или не, не предполагах, че толкова лесно ще намеря общ език.

— Как разбирате тогава какво ви говоря, как ми отговаряте?

— В това няма нищо странно. Нашата цивилизация е много по-напреднала от вашата. Устройството, което е прикрепено към главата ти, ни предава мислите ти, а след това чрез същото устройство нашите мисли достигат до тебе.

Попипах си главата и забелязах, че наистина има такава работа. Усетих, че се допирал до метал.

— Наистина! Виж ти какво удобно нещо! Досега не бях виждал такова чудо! Значи аз наистина не се намирам на Земята. Но ако това не е задгробният свят, къде всъщност се намирам?

Онези с червените дрехи бяха много изискани. Аз им говорех с просташкия си речник, но те ми отговаряха вежливо.

— Ние открихме в космическото пространство ракетата, в която нямаше никакви признания за живот. Проверихме какво има вътре и те намерихме замразен. След това те докарахме на нашата планета и се погрижихме за тебе. Страшно се зарадвахме, че успяхме да те съживим!

— Не се вълнувайте. Щом сме ви спасили живота, значи, че такава е била волята на съдбата. Кажете ни, имате ли нужда от нещо? Нашата цивилизация е много напреднала. Имаме възможност да направим за вас много.

Аз много се зарадвах на това внимателно отношение. Това нямаше нищо общо с отношението на ония типове на Земята...

Бях се замислил за момент. Съществата от тази планета ме гледаха с топлота. След това казаха:

— Ние сме изпълнени с възхищение от смелата ви постъпка — да тръгнете сам на пътешествие в Космоса!

Аз трепнах.

— Не, работата не е в смелостта. Аз съм слабохарактерен, затова така се получи.

Те, изглежда, не ме разбраха и затова попитаха:

— Защо тогава е било необходимо да излетите в Космоса? Може би с нещо бихме могли да ви помогнем?

Аз се опитах да изразя мислите, които от известно време бяха започнали да се очертават в главата ми.

— Не ми е много ясно. Аз дори не знаех, че някъде в Космоса има такава прекрасна планета като вашата. Но истинската цел на ония типове, дето ме изпратиха, е да завладяват точно такива планети.

Стори ми се, че техните физиономии изразиха някакво неприятно чувство.

— Това усложнява нещата. Но както вие сам успяхте да се убедите, нашата цивилизация е много напреднала. Вие изобщо не

можете да се сравнявате с нас, изключено е да ни завладеете! По-добре е да се откажете още сега. Ние ще се отнасяме към вас като към гост и ще ви разведем из нашата планета. После обаче ще ви изпратим обратно на вашата планета, на Земята. Там ще разкажете всичко, което сте видели, ще обясните на вашите хора, че това, дето са намислили завладеят нашата планета или нещо подобно, е безумие. Обръщаме се към вас с молба да направите всичко възможно и да спрете опитите да се осъществи един такъв план.

Тези същества бяха много любезни с мен, но аз поклатих отрицателно глава:

— Това няма да стане. Втори път няма да се върна на Земята.

В главата ми оживяваха неприятните спомени от живота ми там. Като видяха колко енергично отказвам, моите домакини се раздвишиха и аз побързах да им обясня:

— Не зная, може би ще ви се стори малко странно, ако започна да говоря лоши работи за собствената си планета, но аз лично смятам, че няма по-тъпа планета от нашата. Вие не знаете колко жестоко се отнесоха с мене, когато разбраха, че не искам да летя в Космоса. Изобщо не ги интересуваше какво ми харесва и какво не ми харесва! Ако не направите нищо с тази планета, не се знае какво могат да предприемат след известно време! Трябва още сега да вземете някакви мерки, това ще бъде добре за всички ни! — привърших аз дългата си реч. На Земята никога не бях говорил тъй свободно.

— Не можем да направим такова нещо.

Отначало те размахаха нежните си ръчички, но постепенно се съгласиха с мене и приеха предложението ми. Без съмнение искрените ми слова стигнаха до тяхното съзнание.

— Нима искате да кажете, че нямате нищо против дори да разрушим планетата Земя?

— В името на живота на всички планети, в името на мира в Космоса нямам нищо против да се разруши Земята.

Говорех искрено и не изпитвах никакви угризения на съвестта.

— Вярваме ви и започваме подготовката. Ние имаме координатите на мястото, където открихме вашата ракета, а също и данни за скоростта, с която тя се движеше, така че можем да изчислим къде се намира Земята. След това ще конструираме мощно ракетно оръжие, срещу което няма никакви средства за защита, и ще го

насочим към Земята. Само че имаме едно условие: ние ще подгответим всичко, а копчето, с което ще се включи системата за изстрелването на ракетата, ще натиснете вие!

Заведоха ме в залата, където се намираше пултът за изстрелването на ракетата, и без да се колебая, аз натиснах копчето. Не се съмнявах, че няма да мине много време и Земята ще бъде разбита на парчета.

Така ви се пада на вас, хора, щом си мислите, че като съм маймуна, можете да си правите с мене каквото си искате!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.